

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 9. maj 2013

Kirkedag: Kristi himmelfartsdag/A KONFIRMATIONER

Tekst: Mark 16,14-20

Salmer:

SK: 478 * 68 * 192 * 369 * 208 * 29

LL: 478 * 68 * 192 * 369 * 208 * 29

For 10 år siden skulle vi hente en af vore sønner hjem fra efterskole. Vi møder op den sidste dag, og der er et festligt afslutningsarrangement. Skoleåret blev afsluttet på værdig vis. Som det sidste er der tradition for, at alle ca. 100 elever og en 20 lærere stiller sig i en rundkreds på skolens græsplæne. Så er der en, der begynder at gå kredsen rundt og siger farvel, og den næste følger efter osv. På den måde får alle sagt farvel til alle. Det er jo en fin måde at gøre det på.

Men – når man er teenager og skal forlade et efterskoleophold, så har man fornemmelsen af, at verden lukker og slukker. Der er slet ingen grund til at stå op i morgen. De kan slet ikke forestille sig, at de overhovedet vil kunne leve længere uden hinanden. Så det med at sige farvel, det tog tid. Og det tog tid – at få krammet og grædt og leet og husket på dit og dat – og det tog tid. Efterhånden havde vi forældre fået pakket bilerne med deres ting og fået ryddet op i salen efter afslutningsarrangementet, så vi stod og sad rundt i yderkanten af denne afskedscirkel og prøvede at synes, at det var synd for dem og lad dem nu bare, vi havde jo kun ventet i 1½ time. Men det tog yderligere tid og tålmodigheden kom virkelig på overarbejde. Og den holdt heller ikke hele vejen for alle, og slet ikke da en af de andre fædre sådan helt afslappet og henkastet siger, mens han står og ser på vore unge: ”Ja, man

skulle jo ikke tro, at de alle sammen skal mødes i Tivoli i morgen aften!” Vi var mange, der sagde: ”Hvad siger du? Skal de ses igen i morgen?”

Afsked kan være svær. Den afsked, der er eller forventes at være endegyldig, er nok den sværeste. Selvfølgelig kommer det an på omstændighederne og det forhold vi har til hinanden. Der findes former for afsked og forhold, hvor afskeden gør det svært for os at se en fremtid. ”Hvordan overhovedet leve i morgen?” ”Er der egentlig noget at leve for mere?” er bare nogle af de spørgsmål, vi kan stille os i afskedens stund.

Afsked betyder ofte også tab. Vi taber eller mister noget, som vi havde med en anden. Men det kan også betyde, at vi synes, at vi mister noget af os selv. Med afskeden forsvinder noget fælles, men også noget eget. Derfor kan det være svært at komme videre med livet efter en afsked. Det kan tage tid ligesom at finde en ny mening med livet.

I evangelierne følger vi Jesus og disciplene på deres ca. 3-årige vandring og virke fra Galilæa i det nordlige Israel og op til Jerusalem, hvor det hele kulminerer i påsken. I tiden op mod påske og i takt med, at de kommer nærmere og nærmere byen, prøver Jesus at forberede disciplene på, at noget forfærdeligt skal ske, og det kommer til at betyde, at de skal tage afsked med hinanden.

Disciplene har svært ved at fatte det, og prøver at få Jesus til at forklare sig, for der må være noget, han har misforstået. Da de så mister Jesus langfredag, er afskeden en realitet og deres liv er totalt tømt for indhold og mening og nærmest sat på stand by. Var det sket 2000 år senere, så havde de nok siddet i

Jerusalem påskelørdag og sunget Kim Larsens ord: Hvad gør vi nu, lille du?

Som bekendt – for ellers ville vi ikke være her i kirken i dag – opstod Jesus påskemorgen. I de næste 40 dage viser han sig i sin opstandelseskikkelse for disciplene. Han tager nu igen tråden op om adskillelse. Og nu går det efterhånden op for dem, at denne gang er det endegyldigt. Adskillelsen er alvorlig og nært forestående.

Kristi himmelfartsdag sker det så. Jesus er ”opfaret til Himmels” og nu ”siddende ved Gud Fader, den Almægtiges, højre hånd”, som det hedder i trosbekendelsen. Og disciplene blev ikke stillet en snarlig genforening i udsigt. Tværtimod.

Alligevel hører vi ikke om, at disciplene igen satte sig hen lammet af adskillelsen. Tværtimod. En hyperaktivitet nærmest overstrømmede dem og – som det hedder til sidst i dagens evangelium: ”de drog ud og prædikede alle vegne...” Afskeden og adskillelsen fra Jesus betød ikke tomhed og meningsløshed. Tværtimod. Det betød liv, mening, engagement. Ja, måske betød det endda mere fylde af liv hos dem selv, end det havde gjort, mens Jesus var hos dem. I hvert tilfælde gælder det, at da de var sammen med Jesus, var de ligesom lidt iagttagere, tilskuere til det skete. Livets fylde var Jesus, men det var i Jesus selv, at denne fylde var.

Med adskillelsen fra Jesus er Jesus stadig deres livs fylde. Men nu ikke som noget, de iagttager. Nu er fylden i dem selv, og de er de handlende, dem, der gør noget. Adskilt fra Jesus blev de fyldt endnu mere af ham, end da de var sammen med ham.

Jeg tror, det skyldes, at Jesus formår at få disciplene til at indse, at hvad de har haft sammen og været en del af, det går

ikke tabt ved adskillelsen. Adskillelsen bliver ikke et ophør af muligheder, men en begyndelse af nye og andre muligheder. Da Jesus går fra dem, tager han ikke sit med sig fra dem. Han efterlader sig selv i sin ånd hos dem. De ser, at hvad de har gennemlevet er ikke slut, for det var begyndelsen på det, der nu står til at ske.

Nærmest paradoksalt kan vi sige, at adskillelsen fra Jesus for disciplene blev til fylden, til liv. Sagt lidt mere lige ud, og nemmere sagt end gjort: i stedet for at fokusere på, hvad de mistede, så fokuserede de på, at hvad de havde haft, skulle være deres styrke til det nye. Hvad de havde haft med Jesus, skulle leve videre i dem - og bringes videre.

Hvad vi har med Jesus, skal leve i os – og bringes videre. Bringes videre, således, at hvad der fylder os må komme andre mennesker til gavn. Vi er heller ikke adskilt fra Jesus. I dåben har han taget os til sig. I nadveren gør han sig til eet med os, at hvad Jesus er, er ethvert troende, kristent menneske. I dåben fyldes vi med Guds Ånd, vi får syndernes forladelse og det evige liv. Det betyder, at vi adskilles fra selvretfærdighed og selvtilstrækkelighed som livets mål. Vi adskilles fra skæbnens lunefulde spil som livets mening. Vi adskilles fra ondskabens mål at være den bedste på hinandens bekostning, fordi vi tror, at kun den stærkeste overlever. Vi adskilles fra meningsløshed og tomhed og gives i stedet noget andet at leve for og af: Guds kærlighed og tilgivelse, værdien i det uanselige, muligheden i den mislykkede, gaven i de andres fællesskab. Vi skal synge om noget af det i næste salme. Og frem for alt får vi lov at se, at det, der giver livet værdi er troen, håbet og kærligheden. Deri kan menneskers liv reddes. Deri adskilles mennesker ikke, hverken fra hinanden, fra sig selv eller fra Gud Herren. Hvad

Jesus var for os, skal være vor styrke i tidens adskillelse fra evigheden.

Og en dag kommer Jesus igen. Og da skal vi ikke mere frygte adskillelsen. Indtil da er adskillelsen mellem Himmel og jord ikke et tab af muligheder; men en fylde af muligheder. Må Jesus være vort livs fylde; må hans Ånd leve i os og ud af os, at vi kan være hinanden til glæde og velsignelse og Gud til ære.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen